

ostvarivanje pravde, pa su tako i ovdje umiješani čak i prije nego što je Beiliss uopće i osuđen?

Beiliss je umro u Americi 1934. godine, i on je na sahrani prikazan kao židovski nacionalni heroj.

1928. godina, Gladbeck, Njemačka. Ovo se dogodilo u vrijeme Purima; dvadesetogodišnji mladić po imenu Helmuth Daube je nađen mrtav ispred svoje kuće, sa prerezanim vratom, odsječenim genitalnim organima, ranama na rukama i povrjedama trbušne šupljine. Nije bilo krvi ni u tijelu, ni oko njega. Stručnjaci su na sudu rekli da je vrat presječen po načinu židovskog rituala.

Židovi su krenuli sa svojim poznatim aktivnostima i na kraju je za ubojstvo optužen mladić koji nije bio Židov, izvjesni Huszmann, a kao razlog za ubojstvo je navedena protuprirodna požuda.

Slučaj protiv Huszmanna je vodio Židov Rosenbaum, i u Berlin je poslana specijalna policija kako bi provjerila okolnosti, predsjednik berlinske policije bio je Židov Bernhard Weiss. Policija je učinila sve kako bi uvjerala sud kako je riječ o ubojstvu iz požude, ali je Huszman na kraju oslobođen. "Bochumer Abendblatt" i "Der Sturmer" su iznijeli mišljenje kako je riječ o židovskom ritualnom ubojstvu, nakon čega su te novine na neko vrijeme zabranjene, a njihovi urednici zatvoreni.

1929. godina, Manau, Njemačka. Ubijen je petogodišnji dječak po imenu Kessler. Njegovo tijelo je nađeno u šumi, sa vratom prerezanim od uha do uha (ovaj rez je bio plitak, ali je su s jednim nanesenim ubodom u vrat presječeni glavni krvni tokovi). Nije bilo krvi ni u tijelu, ni oko njega. Ovo se dogodilo pred Pashu, i lokalni židovski mesar je iznenada nestao.

Dr. Burgel, sudski doktor, je rekao da je ovo bio slučaj ritualnog ubojstva. Sila židovskog novca je izvršila utjecaj na važeće autoritete i javno mnijenje. državni tužitelj je, prije nego što je izvršeno službeno istraživanje, rekao da ovo nije bio slučaj ritualnog ubojstva. Sudac je odlučio kako je dječakov vrat slučajno razrezan granom drveta ili rogom životinje, i slučaj je zatvoren. Nitko nikada nije uhićen zbog ovog zločina

1932. godina, Paderborn, Njemačka. Marta Kaspar (koja nije bila Židovka) je bila sluškinja u domaćinstvu židovskog mesara Meyera. Ovaj čovjek je

imao sina Kurta, i Kurt je imao seksualne odnose sa spomenutom sluškinjom, koja je zatrudnjela. Ona je zahtijevala da se vjenčaju, te su otac i sin obećali da će se to i dogoditi, ali su u tajnosti odlučili ubiti djevojku. 18. ožujka, blizu Purima, ona je nestala. Dva dana kasnije je na putu nađeno ljudsko meso, i židovski tisak je počeo da širiti ideju kako je ovdje u pitanju bilo “ubojstvo iz strasti”.

Istraživanje je otkrilo krv na Kurtovoj odjeći i na Meyerovom ovratniku, te su oba Meyera uhićena. Dr. Frank, židovski pravnik, je uspio označiti oca luđakom, te da ga se pošalje u azil za liječenje mentalnih bolesti, no on je ubrzo oslobođen od tamo te je pobjegao je iz zemlje. Sin Kurt je rekao kako je pokušao da izvršiti abortus, i da je isjekao djevojčino tijelo i ostavio dijelove na različitim mjestima; doktor je rekao sudu da je očigledno kako je uzeto nekoliko litara krvi.

Kurt je kasnije rekao kako je ubio djevojku u nastupu bijesa. Sud je donio presudu kako je djevojka zaklana, i osudio Kurta Meyera na 15 godina zatvora. Glavne novine nisu uopće izvijestile o ovom slučaju; “Der Sturmer” je rekao kako je u pitanju bilo ritualno ubojstvo, te su ove novine jedno vrijeme bile zabranjena.

Ove okolnosti su me navele da uključim spomenuti slučaj u sasvim autentične slučajeve ritualnog ubojstva

Ostaje zabilježeno kako su se posljednja tri navedena slučaja dogodila u vrijeme kada su Židovi imali najvišu vlast u Njemačkoj, upravo pred Hitlerovu revoluciju, kada je bilo lako zabraniti svako iskazivanje svog uvjerenja o istinskoj prirodi ovih ubojica.

XII POGLAVLJE

ŽIDOVSKA OBRANA

Branitelji Židova, skupa sa njima, koriste raznovrsnu argumentaciju uz pomoć koje su u ovoj zemlji uspješno kamuflirali i skoro izbrisali svaki trag povijesne činjenice prakse ritualnog ubojstva. Kada se ovaj autor 1936. godine usudio spomenuti židovsko ritualno ubojstvo, o ovom suđenju su neke novine pisale pod naslovom “Zanimljiva priča”, kao da je takvo nešto izmišljeno! Navedimo listu židovskih “argumenata” i odgovorimo na njih:

1. Priznanja optuženih Židova su iznuđena mučenjem.

To je točno kod mnogih srednjovjekovnih slučajeva; nije vjerojatno da bi Židovi svjedočili bez takve pomoći njihovom sjećanju, i to zbog izvjesnih užasnih posljedica koje bi uslijedile poslije njihovog svjedočenja.

Međutim, ja sam u XIII poglavlju (kao što će te vidjeti) pokazao da su mnoga židovska priznanja prakse ritualnog ubojstva slobodno dali preobraćenici u kršćansku vjeru; mnoga priznanja optuženih Židova ili njihovih rođaka su dana bez mučenja; dok je kod Damaska, gdje je nasilje korišteno kako bi se pripomoglo sjećanju optuženih, ono iste navelo da otkriju gdje se mogu naći tijela ubijenih ljudi, i ta tijela su zaista i nađena na označenim mjestima; nadam se da Židovi ne smatraju da je batinanje stvorilo mogućnost telepatije kod krivaca?

Ovaj argument zbog toga nema nikakvog značaja

2. Židovski zakoni ne samo što ne odobravaju praksu ritualnog ubojstva, već i zabranjuju korištenje krvi.

Drugim riječima, neki John Smith ne može biti kriv zato što je pokrao nekog Wiliama Browna budući da osma zapovijed kaže: “Ne ukradi”.

Ovaj argument nema nikakvog značaja, i on je obrađen u III poglavlju.

3. “Krvna Optužba” je proizvod srednjovjekovnog praznovjerja i neznanja.

U petom poglavlju sam pokazao da je, prema iskazima samih Židova, “Krvna Optužba” bila češća u XIX stoljeću nego u bilo kojem prethodnom.

Zbog toga ovaj argument nema nikakvog značaja.

4. Krivica Židova nije pravno dokazana.

Ispraznost ove izjave će biti pokazana u XIV poglavlju, gdje se citira izvjestan broj slučajeva, kroz više stoljeća, kod kojih su kompetentni i pravomoćni autoriteti donijeli odluku o krivici optuženih ili prihvatili ranije donesenu presudu.

Ovaj argument nema nikakvog značaja.

5. Tako nešto se danas ne može dogoditi.

Odgovorima na ovu primjedbu je posvećeno VI poglavlje. Može se vidjeti da ovaj argument nema nikakvog značaja.

Ova primjedba je upućena dobronamjernoj prirodi arijske svijesti koja nije u stanju shvatiti nešto tako daleko i strano poput želje za počinjanjem ritualnog ubojstva. Za ovakvo uvjerenje u arijskoj svijesti je odgovorno lažno učenje o jednakosti rasa, koje su proširili Masonerija, izokrenuta religija i demokracija.

6. Papske Bule uskraćuju povjerenje optužbi za ritualno ubojstvo.

O ovoj temi se govori u XV poglavlju.

Postoje Pape koje su jasno željele zabilježiti kako ne vjeruju u postojanje židovske prakse ritualnog ubojstva, i to su i učinile.

Postoje i drugi Pape koje su na jednak način, preko svojih aktivnosti i Bula, zabilježile da vjeruju u spomenutu optužbu.

Prema tome, ovaj argument nema nikakvog značaja.

7. Izvještaj Pape Grgura XIV iz 1758. godine (napravljen dok je bio kardinal Ganganelli) predstavlja konačno i neosporno odbacivanje ove optužbe.

U XV poglavlju sam pokazao kako se ovaj kardinalov izvještaj pokazao potpuno nepouzdan, pošto on u njemu kaže kako je “nastojao pokazati nepostojanje ovog zločina”, što znači da on nije nastojao pokazati istinu, što je jedina stvar koju bi svaki istraživač trebao učiniti; ipak, on konkretno priznaje da su svetog Simona iz Trenta i svetog Andreasa iz Rinna ubili Židovi u mržnji prema vjeri Isusa Krista.

Tako je Papa Grgur XIV najvrjedniji svjedok za podršku “Krvnoj Optužbi” – neodlučni svjedok.

8. Ove optužbe ne zaslužuju povjerenje budući da su ih iznijeli antisemiti.

Ovo je argument koji je upotrijebio Židov Israel Abrahams u svom članku o ritualnom ubojstvu u 11. izdanju “Enciklopedije Britannica”, u kojemu on piše: “Literatura o drugačijem gledištu je u potpunosti antisemitska i ona u nijednom slučaju nije preživjela sud kritike”.

Kako neobično radi židovski um! Svako tko vjeruje da su Židovi počinili ritualno ubojstvo nežidovske djece odmah postaje “antisemita”.

Ako o ovoj temi na engleskom jeziku ne postoji zadovoljavajuća količina literature, ovakva oskudnost takvih knjiga nije rezultat nikakvog suda kritike, već sile židovskog novca, koja je učinila ove knjige tako rijetkim da je izuzetno teško doći

do njih. Primjer je knjiga Richarda Burtona “Židov, ciganin i Islam”, autora nesumnjivog integriteta i velike slave, knjiga čija je sudbina opisana na prethodnim stranicama ovoga djela. Toliko o židovskoj obrani argumentima. Pogledajmo sada kakve su drugačije stavove obrane oni usvojili.

U pitanju su slijedeće metode:

1. Ubijanje autora ili svjedoka, ili drugih ljudi koji su imali nekakvo znanje o ovoj temi.

Na jednoj od stranica ove knjige su opisane okolnosti koje okružuju Gougenot des Mousseauxa, autora djela “ Le Juif, le Judaisme et la Judaisation...”; također imamo i naveden podatak o smrti djece-svjedoka u kijevskom slučaju (1911-1913. godine); nadalje tu je opisana i sudbina suca, tužitelja i svjedoka-stručnjaka u istom slučaju- sve njih su ubili židovski boljševici.

2. Vrijedanje odvjetnika, svjedoka optužbe ili optuženih.

Ovo je moderna metoda koja se primjenjuje otkako su Židovi stekli kontrolu nad nežidovskim tiskom. Ona karakterizira slučajeve XIX i XX stoljeća.

Židovski tisak je u ovom stoljeću u toj mjeri uspio izvrijedati ime gospodina Juliusa Streichera, urednika “Der Sturmera” da su mnogi pristojni ljudi kao gotovu stvar uzimali da je gospodin Streicher neka vrsta ludog, sadističkog vraga, a ne galantni i savjesni njemački oficir (kakvog mi znamo da je ustvari bio).

3. Nestanak knjiga koje sadrže dokaze o ritualnim ubojstvima.

Kod slučaja koji se odigrao u Damasku 1840. godine, detaljno opisujem sudbinu službenih dosjea, te Gougenorovih, Mousseauxovih i knjiga Richarda Burtona.

Nestanak tih dokumenata zabilježen je najviše u predhitlerovskoj židovski kontroliranoj Njemačkoj.

4. Zataškavanja poveznica za ritualna ubojstva.

Kazneni zakoni su se okomili na sve u židovski kontroliranim zemljama koji su se usudili prekinuti šutnju o židovskim ritualnim ubojstvima, te su ih smjestili iza rešetaka. Gospodin Julius Streicher zatvoren je 1928. zbog "klevete", a autor ovoga djela osuđen je od 31. stupanjskog škotskog masonskog suda 1936. godine na šest mjeseci zatvora zbog lažne optužbe među kriminalcima.

U Engleskoj nigdje ne postoji zakon koji brani spominjanje ritualnog ubojstva.

5. Manipuliranje i falsificiranje izjava ljudi od autoriteta.

Dobar primjer za ovo je opis na kasnijim stranama ove knjige, kada pokojni barun Rothschild pokušava iskoristiti potvrdu kardinala Merry del Vala o autentičnosti izvjesnog papinskog pisma kao potvrdu lažnog tumačenja sadržaja tog pisma koje je dao sam barun Rothschild. Drugi primjer je slučaj “Židovske Enciklopedije”, Hyamonsove “Povijesti Židova u Engleskoj” i “Eseja iz židovske povijesti” Luciena Wolfa – svi oni tvrde da je egipatski potkralj objavio da su Židovi osuđeni za ubojstvo u Damasku nevini; on ih je jednostavno nemarno oslobodio za prljavo dobiveni novac, bez ikakve objave koja bi ličila navedenoj.

6. Podmićivanje svjedoka optužbe, sudskih službenika ili vladara koji bi bili u stanju proglašavati sudske procese nevažecim.

Primjeri za ovo su slučajevi Rhodos i Damask iz 1840., Tisza Eszlar iz 1882., Konitz iz 1900. i Kijev iz 1911-1913. godine.

7. Lažno optuživanje nevinih ljudi.

Kao u slučajevima Kijev i Gladbeck.

8. Podmetanje leša za kojeg bi se vjerovalo kako pripada nestaloj žrtvi,

Ustvari pripada nekome tko je umro zbog nekog drugog razloga, a ne zbog ritualnog ubojstva; ovo je napravljeno u slučaju Tisza Eszlar.

9. Odbijanje ili prijetnja davanja zajmova vladama.

Na kasnijim stranicama dajem primjer dobiven iz židovskih izvora, gdje je Rothschildov utjecaj na pitanje zajmova, preko posredovanja kancelara Metternicha, jasno odredio stav austrijskog konzula u Damasku, u slučaju iz 1840. godine. Prikazano je i kako je ta ista Rothschildova obitelj bila u stanju prijetiti mađarskoj vladi i time omogućiti oslobađanje optuženih Židova u slučaju Tisza Eszlar iz 1882. godine.

Kod svih metoda propagande, sila židovskog novca nalazi spremne saveznike među lakovjernim nežidovima, posebno među nadbiskupima, političarima pa i čak među članovima kraljevskih obitelji. Sve te metode najvećim dijelom počivaju na ideji kako je “krvna optužba” ostatak mračnih i razvratnih prošlih vremena, ideji za koju sam pokazao da nema osnova u stvarnosti.

Kako to da utjecajni nežidovi tako spremno pristaju na podršku Židovima protiv “krvne optužbe”? Odgovor na ovo pitanje zaslužuje jedno posebno, kratko, poglavlje ove knjige. (Pogledati XX poglavlje.)

S vremena na vrijeme se pojavljuju knjige u kojim se poriče “Krvna optužba”; neke od njih su pisali Židovi, a neke nežidovi. Među njima su najpoznatije knjige Stracka i Cecila Rotha. Radovi dr. Loeba i dr. Lea su dokazano bezvrijedni; oni obrađuju slučaj Toledo iz 1490. godine.

Knjiga “Židov i žrtvovanje ljudi” H.L. Stracka, profesora teologije u Berlinu, je imala osam izdanja prije nego što je objavljena na engleskom jeziku 1909. godine. Strack nije bio Židov, ali je u njegovom francuskom izdanju predgovor pisao Židov Theodor Reinach, zet i nećak baruna Jacquesa Reinacha, koji je nađen mrtav u krevetu nakon što je u vezi sa skandalom oko Panamskog kanala izdano ovlaštenje za njegovo uhićenje.

Ovo englesko izdanje je knjiga od 289 stranica, od kojih su za ovu temu važne samo stranice od 160. do 274.

Ova knjiga je užasna zato što:

1. se u njoj ne spominje slučaj svetog Huga iz Lincolna;
2. se ne spominje Bula Benedikta XIV u kojoj je ovaj Papa blagoslovio svetog Simona iz Trenta, žrtvu ritualnog ubojstva, dok se Bule drugih Papa slobodno spominju kao argument protiv “krvne optužbe”;
3. se, pri opisivanju slučaja u Damasku, ne spominje da je batinanjem optuženih Židova otkriveno mjesto na kojem će biti nađeni ostaci dvoje ubijenih ljudi; i
4. je Walsh pokazao da su reference koje Strack citira u vezi sa ritualnim ubojstvom u La Guardiji kod Toleda, potpuno nepouzdanе. Knjiga “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo”, koju je 1935. godine napisao Židov Cecil Roth, je adekvatno obrađena u kasnijem dijelu ovoga rada, kao što će se vidjeti.

XIII POGLAVLJE

DOKAZI DANI OD STRANE PREOBRAĆENIH ŽIDOVA

Preobraćeni Židovi u kršćanstvo su ponekad poricali da kod ljudi židovske vjere postoji bilo kakva praksa ritualnog ubijanja kršćana. S druge strane, mnogi “preobraćenici” su priznali da Židovi vrše ritualno ubijanje.

Kada se uzme u obzir da je povijest Maronitske zajednice uvjerljivo pokazala da je preobraćenje ovih Židova bilo samo jedno lukavstvo, lažno koliko i sami Židovi, i da je Inkvizicija u Španjolskoj nastala gotovo isključivo zbog činjenice da se sa navodnim preobraćenicima nije moglo postupati ni na koji drugi način (oni su u tajnosti prakticirali židovske rituale, dok su se javno pretvarali da su pobožni sljedbenici Crkve), onda je prirodno više vjerovati onim preobraćenicima koji priznaju da Židovi vrše ritualno ubojstvo, nego onima koji to poriču.

Bilo bi zanimljivo znati je su li ovi preobraćenici koji su priznali činjenicu ritualnog ubojstva imali u svojim venama pomiješanu krv arijske ili alpske rase.

Ipak, nama ovo znanje nije dano. Slučajevi koji su izašli na svjetlo dana i u kojima su židovski preobraćenici u kršćanstvo ili u islam priznali da: Židovi prakticiraju ritualno ubojstvo, dani su kronološki u daljnjem djelu teksta:

1144. godina, Theobald, monah i židovski preobraćenik, iz Cambridgea, istupio je kada je rađeno istraživanje o smrti svetog Wiliama iz Norwicha i rekao da je, kao Židov u Norwichu, on osobno znao da je u tom mjestu 1144. godine žrtvovano jedno dijete. On je rekao da je židovski običaj bio bacanje kocke kako bi utvrdili gdje će ovo djelo biti obavljeno, i kocka je pala na Norwichu, kao mjesto gdje će se osigurati krv koju su zahtijevali u toku te 1144. godine; Židovi su vjerovali da bez prolijevanja ljudske krvi neće nikada moći dobiti svoju slobodu i vratiti se u Palestinu.

1468. godina, biskup Jean d'Avila, sin preobraćenog Židova, osobno je istraživao slučaj ritualnog ubojstva u Segoviji, u Španjolskoj, i utvrdio da su za njega krivi Židovi, koji su poslije toga pogubljeni.

1475. godina, Hans Vayol, preobraćeni Židov, optužio je rabina iz Rutisbona za ritualno ubojstvo radi dobivanja krvi. Referenca: "Židovska Enciklopedija", Vol. II, str. 16 (1903. god.).

1475. godina, Wolfkan iz Rutisbona, Židov preobraćen u kršćanstvo, optužio je Židove da su izvršili ritualno ubojstvo svetog Simona iz Trenta radi krvi koja im je bila potrebna za proslavu Pashe. Referenca: Ibid, Vol. XII, str. 554 (1906. god.).

1475. godina, preobraćeni Židov, Jean de Feltro, opisao je službeniku koji je istraživao ritualno ubojstvo svetog Simona iz Trenta kako mu je otac rekao da su Židovi iz tog grada ubili jedno dijete za da bi dobili krv

za svoj kruh za Pashu.

1490. godina, Torquemada, i sam židovske krvi (Roth, "Povijest Maronita", 1931. god., str. 39), morao je potvrditi osudu na smrt za Židove koji su bili odgovorni za ritualno ubojstvo u Toledu, i Ferdinand i Izabela su preko njega saznali za ovo. Ovaj slučaj ritualnog ubojstva je bio jedan od glavnih faktora koji su naveli kralja i kraljicu da protjeraju Židove iz Španjolske.

1494. godina, Alonzo de Spina, za kojeg je jedan židovski povjesničar izjavio da je židovske krvi ("Povijest Maronita", Roth, 1932. god, str. 34), optužio je Židove za ubijanje djece u ritualne svrhe. On je zauzimaio visoku poziciju rektora sveučilišta Salamanca, i svoju optužbu je iznio u radu "Fortalitium Fidei".

1555. godina, Hananel di Foligno, iz Rima, židovski preobraćenik u kršćanstvo, pred papom Marselom XI je optužio Židove za ritualno ubojstvo jednog dječaka. Istraživanje, koje je izvedeno pod pokroviteljstvom kardinala, dovelo je do toga da izvjesni otpadnik iz muslimanske religije, čuvar ubijenog dječaka, bude optužen kako je razapeo svog štíćenika "kako bi prisvojio izvjesnu imovinu". Ovo zvuči kao uobičajena izmišljotina kojoj se pribjegava kada se sudovi, pod moćnim utjecajem židovskog novca, suoče sa teškim poslom zaštite Židova od "krvne optužbe". Zašto bi, za ime Boga, netko razapeo dječaka umjesto da ga se mirno riješi na neki uobičajeniji način? Referenca: "Židovska Enciklopedija" (1903. god.), Vol. V, str. 423.

1614. godina, Samuel Friedrich Brenz, Židov koji je preobraćen 1610. godine, napisao je knjigu u kojoj se otkriva židovska praksa ritualnog ubojstva. Ova knjiga se zove "Judischer Abgestreifter Schlangenbalg" i objavljena je u Nürnbergu. Prijevod ovoga naslova glasi: "Oguljena koža židovske zmije". "Židovska Enciklopedija", opisujući ovog autora, govori o njegovom "apsolutnom neznanju i mržnji, njegovom iznošenju neistina i pogubnom fanatizmu". Ova knjiga je ponovo objavljena 1680. i 1715. godine.

1720. godina. Paul Christian Kirchner, preobraćeni židov, je u svom radu "Judisches Ceremoniel", objavljenom u Frankfurtu, priznao da se osušena kršćanska krv smatrala korisnom kao lijek za izvjesne ženske bolesti.

18—. godina. **Paulus Meyer, preobraćeni Židov**, optužio je Židove za ritualno ubojstvo u svom radu “ Wolfe in Schafsfell, Schafe in Wolfspelz ” (“Vuk u janjećoj koži ...”). Židovi koje je optužio u slučaju navedenog ritualnog ubojstva su ga oklevetali, i on je optužen na četiri mjeseca zatvora.

“Židovska Enciklopedija” opisuje tri posljednja navedena autora kao “neobrazovane i zlonamjerne neprijatelje svog naroda”.

17—. godina. **Preobraćeni židov Serafinovicz** napisao je knjigu u kojoj priznaje ritualno ubojstvo kao židovsku praksu. Referenca: Židov S. Roth, “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo”, 1935. god., str. 24.

1759. godina. Preobraćeni Židov, J.J. Frank, je u Lembergu formirao sektu nazvanu Frankisti. Svi ovi ljudi su bili Židovi koji su postali kršćani u znak protesta protiv zla koje se uči u Talmudu. Oni su izjavili da je Talmud korijen svih nevolja između Židova i ostalih ljudi. Princ Etienne de Mikouliisky, koji je vodio arhidiocezu u Lembergu, pokrenuo je javne debate između Frankista i talmudskih Židova. Ove debate su vođene u srpnju, i u njima se govorilo o različitim pitanjima, da bi se dolazilo i do sedmog pitanja, frankističke tvrdnje da “Talmud podučava primjeni kršćanske krvi i onaj tko vjeruje u Talmud trebao je koristiti ovu krv”.

Frankisti su govorili da su ovo naučili kao Židovi u toku svoje mladosti. Pod naslovom “ Baruch Yavan ”, “Židovska Enciklopedija” (1903. god, Vol II, str. 563), priznaje da su Frankisti iznijeli “krvnu optužbu” protiv Talmudista; o ovom se govori i u poglavlju VII, str. 579, pod naslovom “ Judah Lob ben Nathan Krysa ”.

Frankisti su u ovim debatama potpuno porazili svoje protivnike. Oni su se na kraju uklopili u kršćansku zajednicu.

Postoji velika bibliografija djela o frankističkoj zajednici, od kojih bi ovdje mogli spomenuti dva slijedeća rada:

“ La malfaisance juive ”, od Pikulskog (objavljeno u Lvovu 1760. god.) i

“ Materiaux sur la question relative aux accusations portees contre les Juifs a propos des crimes rituels ”, od J.O. Kouzmina (objavljeno u Sankt Petersburgu 1914. god.).

1803. godina. Preobraćeni bivši rabin je 1803. godine napisao knjigu na moldavskom jeziku, koju je 1834. godine Giovanni de Georgio ponovo objavio na grčkom jeziku pod naslovom “Kiša hebrejske religije”. Ovaj preobraćeni rabin je sebe nazivao imenom Neofit. Odlomci iz njegove knjige se citiraju u Achille Laurentovom “Relation Historique des Affaires de Syrie depuis 1840. a 1842.”, knjizi koja o ovome govori pod slučajem Damask na str. 24. Ovaj odlomak daje vrlo detaljne informacije, potvrđuje ubojstvo, razapinjanje i židovsko uzimanje kršćanske krvi za ritualne svrhe, kao i korištenje ove krvi njezinim miješanjem sa kruhom za Pashu; nadalje se kaže da je ova praksa prenošena usmenom tradicijom i da se o njoj uopće ne govori u židovskim religioznim knjigama. Monniot u svom djelu “ Le Crime Ritual chez les Juifs if” prenosi duge odlomke iz Laorantovog citiranja Neofita.

1826. godina. Paul Louis Bernard Drach, nekadašnji veliki rabin Strasburga, objavio je “ Deuxième lettre d'un rabbin converti ” u Parizu 1827. godine. Na strani 7, on kaže: “Ovi rabini idu tako daleko u svojem žaru da predaju u smrt sve one koji slijede učenje o Trojstvu, i time i sve kršćanske Izraelce”.

1840. godina. Bivši rabin Musa Abou-el-Afieh, koji je postao musliman za vrijeme suđenja za ritualno ubojstvo u Damasku, iznio je dokaze kako je uzimanje krvi od ubijenog oca Thomasa naredio veliki rabin Yakoub el Entabi, da je ona bila potrebna fanaticima koji su poslali Yakoubu svoje brašno za Pashu, u koje je on onda umiješao kršćansku krv. Veliki rabini su držali u tajnosti korištenje krvi na ovaj način.

1913. godina. Preobraćeni židov Cesare Algranati nabrojao je izvjestan broj ritualnih ubojstava za knjigu “ Cahiers Romains ” (1913. god.), katoličku publikaciju objavljenu u Rimu. Točan datum njezinog objavljivanja je studeni 1913. godine. Ovdje je citirano preko 100 slučajeva, od kojih je njih 27 počinjeno u 19.stoljeću. Referenca: A. Arcand, u “Le Miroir”, Montreal, rujan 1932. god., str. 12.

XIV POGLAVLJE

SLUČAJEVI KOJI SU POTVRĐENI OD STRANE VAŽEĆIH VLASTI

bičaj je kod Židova da se pretvaraju kako je “krvna optužba”, kako je oni nazivaju, rezultat srednjovjekovnog praznovjerja i lakovjernosti, te antižidovska predrasuda. Oni kao primjere za ovo ističu slučajeve kod kojih su Židovi pogrešno optuženi za ritualno ubojstvo ili kod kojih nije bilo dovoljno dokaza, i kod kojih je gomila preuzimala inicijativu i linčovala svakog Židova kojeg bi uspjela uhvatiti.

Takve stvari se jesu događale, ali su one sasvim neupotrebljive kao podrška židovskim tvrdnjama o njihovoj nevinosti u vezi ritualnih ubojstava. U modernim vremenima, slučaj crnaca u južnim državama SAD-a., predstavlja odličnu analogiju spomenutom.

Svi znaju da je do linčovanja dolazilo tamo gdje se za crnce sumnjalo da su počinili nekakav oblik nasilja nad bijelim ženama i djecom. Svi također znaju da je ponekad gomila, u svojoj rasnoj žeđi za osvetom, i u svojoj nestrpljivosti pred sporom i korumpiranom pravnom procedurom, linčovala nevine ljude. Ipak, nitko na osnovu toga neće tvrditi da se crnci koji jesu bili krivi za takve prekršaje nisu iz ruku gomile suočili sa prostom i grubom pravdom, niti da crnci nisu nikada napadali bijele žene i djecu! Ipak, Židovi ističu ovaj isti pokvareni argument kako bi zaštitili sebe od optužbe za ritualno ubojstvo! Pošto se događalo da nevini Židovi budu linčovani, to znači da nikada nijedan Židov nije počinio ritualno ubojstvo!?

Mi srećom imamo mnoge zabilježene slučajeve kod kojih su vlasti na propisan način sudile židovskim ubojicama i proglašavale ih krivim ili bi ponekad, kada ne bi pronašli zločinca, donosile takvu presudu u vezi uzroka smrti kako ne bi ostala nikakva sumnja u njegovu ritualnu prirodu.

Dozvolite mi da nabrojim neke od ovih slučajeva:

1192. godina. Židovi su proglašeni krivim poslije privatne istrage Filipa Augusta, oštromnog čovjeka sa dobrom moći procjene.

1255. godina. Slučaj “Malog St. Hugh’a” u Lincolnu, gdje su vlasti održale suđenje po propisu, koje je potvrdio i kralj Henry III.

1288. godina. Vlasti su osudile Židove za ritualno ubojstvo u Troyessu.

- 1468. godina.** Židove je osudio biskup Segovije, koji je sam bio sin preobraćenog Židova.
- 1475. godina.** Vlasti osudile Židove u Trentu.
- 1480. godina.** Vlasti osudile Židove u Veneciji.
- 1485. godina.** Vlasti osudile Židove u Padovi.
- 1490. godina.** Židove za ritualno ubojstvo u Toledu osudili najučeniji ljudi sa sveučilišta u Salamanci i Avili, prema važećim javnim propisima.
- 1494. godina.** Vlasti osudile Židove za ritualno ubojstvo u Mađarskoj.
- 1670. godina.** Vlasti osudile Židove u Metz. Presuda donesena prema naređenju Parlamenta.
- 1698. godina.** Najviši sud u zemlji je osudio Židove u Sandomiru, u Poljskoj.
- 1748. godina.** Crkveni sud osudio Židove u Duniagrodu, u Poljskoj.
- 1753. godina.** Crkveni sud u Kijevu osudio Židove za ritualno ubojstvo u Žitomiru.
- 1753. godina.** Crkveni sud osudio Židove za ritualno ubojstvo u Pavalohiju, u Poljskoj.
- 1831. godina.** Vlasti u Sankt Petersburgu osudile Židove za ritualno ubojstvo.
- 1840. godina.** Vlasti u Damasku osudile Židove za ritualno ubojstvo oca Thomasa i njegovog pomoćnika.
- 1852. i 1853. godina.** Židovi osuđeni za dva ritualna ubojstva u Saratovu. Suđenje održano osam godina poslije ubojstva.
- 1899. godina.** Vlasti osudile Židove za ubojstvo u Polni.

1911.-1913. godina. Sud kod slučaja u Kijevu presudio da je žrtva prvo puštena da iskrvari, i nakon toga ubijena; ubojica nije identificiran.

Na kraju bi mogli spomenuti i slučaj u Breslau iz **1888. godine** (pogledati XVIII poglavlje) gdje je utvrđeno da je student za rabina kriv zbog uzimanja krvi od kršćanskog dječaka bez namjere da se prouzrokuje smrtonosna povreda.

Zanimljivo je spomenuti da je Židov Jacob Selig, kada je uputio apel Papi 1758. godine, u kojem se žalio zbog “proganjanja” Židova u Poljskoj putem krvne optužbe, priznao da su slučajevi na koje se žalio odlučeni pred sudom! U predhitlerovskoj Njemačkoj, kontroliranoj od strane Židova, bilo je nekoliko slučajeva kod kojih je očigledno da su sudovi zataškali optužbu za ritualno ubojstvo, na isti način koji je koristio stari Bailey 1936. godine u pokušaju da ušutka mene po istom pitanju.

XV POGLAVLJE

STAV KATOLIČKE CRKVE O ŽIDOVSKOM RITUALNOM UBIJANJU

Cecil Roth, Židov, u svom djelu “Kleveta za ritualno ubojstvo i Židov” (1935. god.), na str. 20, kaže: “Katolička crkva nikada nije pružila ni najmanju podršku ovoj kleveti” (krvnoj optužbi). Ovo zvuči kao sasvim netočno, kao što ćemo pokazati.

Židovi kažu da su Pape Inocent IV, Grgur X, Martin V, Nikola V, Pol III, Klement XII i Klement XIV iskazali svoje nepovjerenje u židovsku praksu ritualnog ubojstva.

Pogledajmo prvo slučaj Inocenta IV, koji je izdao Bule o ovom pitanju 28. svibnja i 5. srpnja 1247., kao i 25. rujna 1253. godine. On u prvoj od spomenutih Bula jednostavno zahtjeva da se protiv Židova ne poduzima ništa osim ako njihova krivica nije sudski dokazana; Bula iz 1253. godine brani Židove od optužnice za ritualno ubojstvo budući da se takvo što nije osuđivalo u Starom Zavjetu.

No pogledi Pape Inocenta IV su pobijeni u katoličkom biltenu izdanom u Dublinu, u prosincu 1916. godine, na stranicama od 425-438, odakle donosim slijedeće navode.

Kasnije se lord Rothschild vrlo zaokupio suđenjem za ritualno ubojstvo koje se odvijalo u Kijevu 1913. godine, i koje je detaljno opisano u ovoj knjizi. On je napisao pismo kardinalu Merry del Valu, u kojem je od njega tražio da potvrdi da je Bula Inocenta IV od 5. srpnja 1247. godine bila autentična; lord Rothschild je rekao da ova Bula proglašava ritualno ubojstvo “neosnovanom i podmuklom izmišljotinom”.

Kada je kardinal odgovorio da je ova Bula autentična, to je shvaćeno kao da je Inocent IV porekao postojanje židovskog ritualnog ubojstva!

Primijetite, međutim, da nikakva izjava nalik onoj koju barun Rothschild nameće Inocentu IV ne postoji u ovoj Buli!

Nađite odgovor na ovo pitanje u riječima “Katoličkog biltena”:

“Dokument [Bula] se sastoji iz dva dijela, od kojih prvi opisuje slučaj onako kako su ga prikazali sami Židovi. Papa ističe da je primio žalbu u kojoj se kaže da su Židovi ugnjetavani i pljačkani od strane crkvenih i svjetovnih vladara, da su zatvarani, čak i ubijani, bez suđenja ili priznanja krivice, da su lažno optuživani za ritualni zločin za koji oni kažu da je jasno suprotan njihovom zakonu, odnosno, božanskom Svetom Pismu. U drugom dijelu, u kojem Papa iskazuje svoje osobno mišljenje, kaže se: “Budući da zbog toga ne želimo da spomenuti Židovi, čije preobraćanje Bog očekuje u svojoj milosti, budu nepravедno uznemireni ... zato želimo da se vi sami pokažete blagonakloni i dobronamjerni prema njima. Vratite u njihov prvobitni oblik ona ponašanja za koja nađete da su spomenuti plemići lakomisleno iskušali na Židovima, i ne dozvolite da u budućnosti ona posluže kao izgovor za navođenje nepravédnog uznemiravanja sa bilo koje strane.” Židovi moraju smatrati kršćane vrlo nekritičnim i lakomislenima ako misle da oni mogu biti navedeni da prihvate ovaj dokument kao papsku deklaraciju o tome da ritualni zločin ne postoji. Jasno je da poglavar katoličke crkve samo daje instrukcije u skladu sa općim principima, naređujući da Židovi ne bi smjeli biti nepravédno uznemiravani ili ugnjetavani. On ni na koji način ne naglašava istinitost ili laž specifičnih optužbi. Jasno je da on odluku u vezi ovoga mora prepustiti procjenama biskupa kojem piše. On će najvjerojatnije manje od svih drugih biti impresioniran krivim zaključkom po kojem ritualni zločin ne može postojati kod Židova, budući da je zabranjen u Svetom Pismu. Nitko ne može znati bolje od njega da ljudi ne gledaju na Židove kao na smrtonosnu opasnost po društvo zbog učenja Svetog Pisma, već zbog sramnog učenja Talmuda. Samo tri godine prije pojavljivanja ovoga pisma,

to jest 1244. godine, on je jasno pokazao što je mislio o Talmudu kada je naterao Luja IX da od svojih podređenih prikupi sve dostupne kopije Talmuda i spali ih.”

Prije nego što napustimo Inocenta IV, pozvat ću čitatelja da uoči tipičnu židovsku podmuklost koju Rothschild pokazuje koristeći odgovor kardinala de Vala o autentičnosti pisma kao potvrdu Rothschildovog osobnog tumačenja tog pisma!

Koliko je samo to tipično židovski postupak!

Grgur X je u Buli danoj 7. listopada 1272. godine malo konkretniji nego Inocent IV; na isti način se poziva na pravomoćno suđenje kod svih slučajeva, međutim, Grgur X kaže da “oni ne bi trebali biti ponovo uhićivani zbog takvih neosnovanih optužbi osim ako (za što mi smatramo da je nemoguće) nisu uhvaćeni u toku samog zločina”. Znači, Grgur ne poriče da zločin postoji; on kaže *kako misli* da takvo nešto nije moguće.

Pape Martin V, Nikola V, Pol III i i Klement XII su dali izjave koje na moje zadovoljstvo, mada očigledno ne i na zadovoljstvo nekih antižidovskih pisaca, pokazuju da oni nisu željeli podržati uvjerenje kako optuživanje Židova za ritualni zločin predstavlja istinu.

Sada dolazimo do Klementa XIV. Prije nego što je postao Papa, on je bio kardinal Ganganelli. 1759. godine, Inkvizicija ga je poslala da istraži optužbe za ritualno ubojstvo koje su se odnosile na Židove u Poljskoj, i on je o ovom napisao dugačak izvještaj. Ovaj izvještaj se u cjelini citira u Rothovoj knjizi “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo” i to je ustvari jedini “dokaz” koji Roth navodi u ovoj knjizi, koja je objavljena 1935. godine.

Od početka do kraja Ganganellijevog izvještaja, nema ništa što bi znanstveni istraživač mogao smatrati dokazom da Židovi nisu prakticirali ritualno ubijanje. Poljski slučajevi koje on navodi su riješeni na sudu; on također iznosi primjere za definitivno lažne optužbe za ritualno ubojstvo, za koje svatko zna da su postojale; međutim, to ni najmanje ne mijenja odgovor na pitanje jesu li se ritualna ubojstva događala ili ne. Ganganelli je jedino iznio mišljenje koje je bilo suprotno mišljenju autoriteta koji su bili na licu mjesta.

Ipak, ima još toga. Definitivno, i daleko od toga da može odbaciti optuživanje Židova za ritualno ubojstvo, Ganganelli priznaje ritualna ubojstva svetog Simona iz Trenta i svetog Andreasa iz Rinna slijedećim riječima:

“Priznajem kao istinitu činjenicu da su blagoslovljenog Simona, trogodišnjeg dječaka, ubili Židovi u Trentu 1475. godine, zbog mržnje prema vjeri Isusa Krista;”

i

“Također priznajem istinitost druge činjenice, koja se dogodila godine 1462. u selu Rinn, u diecezi Briksen, kada je blagoslovljeni dječak Andreas barbarski ubijen od strane Židova u mržnji prema vjeri Isusa Krista.”

Čini se da je jedna stvar u vezi Ganganellijevog izvještaja promakla pažnji antižidovskih boraca, i prema meni ona od početka umanjuje vrijednost ovog izvještaja; pri prihvaćanju istraživanja poput ovoga sa kakvim se Ganganelli suočio, zar nije jasno da bi trebalo početi sa nepristranim gledištem? Pročitajte Ganganellijevo priznanje njegovog osobnog gledišta u vrijeme kada je krenuo u Poljsku da obavi ovo istraživanje:

“Ja sam, sa svojim nejakim sposobnostima, nastojao pokazati nepostojanje ovog zločina, za koji je okrivljena židovska nacija u Poljskoj.”

Kardinal kreće sa radom, ne da bi utvrdio je li je ritualno ubojstvo postojalo u Poljskoj ili ne, već da bi “pokazao nepostojanje ovog zločina”! Međutim, on je ipak morao priznati zločine u Trentu i Rinnu!

Prema tome, knjiga Židova Rotha “Židov i kleveta za ritualno ubojstvo”, koja je zasnovana isključivo na Ganganelliju, jest potpuno bezvrijedna, osim za antižidovskog borca za kojeg je ona od Boga poslana!

Ipak, kako je samo dobar komentar u tisku ova knjiga imala po svom objavljivanju 1935. godine! “Morning Post” ju je pozdravio (16. siječnja 1935. god.) sa naslovom “Ritualno ubojstvo: židovski narod je opravdan: napad na denuncijaciju”, te je knjiga nazvana "konačnim i nepobitnim odgovorom na optužbe za tajna ritualna ubojstva".

Očigledno da kritika, ili se nije udostojala pročitati knjigu, ili je namjerno obmanjivala čitateljstvo, budući da to djelo nije "nekontrovezan odgovor", već neznanstveni pamflet nebitnih činjenica, koji na kraju i sam poslužuje kao dokaz za postojanje ritualnih ubojstava. "The Catholic Times" iz 15. veljače 1935. kaže kako "kardinal u potpunosti pobija izvršitelje presude nad Židovima, te pokazuje

klimavost i apsurdnost optužbi protiv njih". Ganganelli "u potpunosti pobija" ništa, a sve što je "pokazao" jest da su ritualna ubojstva bila židovska praksa.

"Birmingham Mail iz 22. rujna 1936. tipičan je predstavnik stava "britanske" kritike knjige. " Pokazatelj je nezdravog produkta svijesti koja se usađuje u određenim dijelovima Europe o tome kako je kršćanska krv nužna za židovske ritualne svetkovine.

Kako je knjiga dobro reklamirana, nakon što je izašla, Židovi su shvatili kako ona zapravo daje više dokaza u korist tvrdnjama o postojanju ritualnih ubojstava, stoga sam i sam imao velikih problema pri nalaženju kopije te knjige 1936. godine, te sam imao nevjerojatnu sreću da sam ju uspio naći kod prijatelja u antikvarijatu.

Iako je Klement XIV daleko od svjedoka za obranu Židova, on je svejedno svjedok istine antižidovskih optužbi.

No što je sa Papama koji su podržali optužbe za ritualna ubojstva? Njih je mnogo.

Sikstije IV potvrđuje u svojoj Buli XII iz 1. srpnja 1478. godine postupke biskupa koji se obračunao sa Židovima u slučaju svetog Simona iz Trenta. Židovi su svrstali Sikstija na svoju stranu, ističući kako je on zabranio kult svetog Simona iz Trebta; Sikstije je to učinio kao disciplinsku mjeru, budući da Simon nije još bio beatificiran od strane papinskih autoriteta.

Grgur XIII navodi Simona kao mučenika, te je sam posjetio njegovo svetište

Sikstije V priznao je kult svetog Simona 1588. godine, dopuštajući time svetkovine u njegovo ime. To je potvrđeno i od strane pape Benedikta XIV

Benedikt XIV u svojoj poslanici "Beatus Andreas"(1778. godina, Venecija, poglavlje IV, str, 101), beatificira i Simona i Andreasa, dva dječaka ubijena od strane Židova "zbog mržnje prema vjeri Isusa Krista"; "Židovi" kaže on " upotrijebili su svako značenje bijega od kazne koju su zaslužili, no jedino od čega su pobjegli jest bijes kršćana"

Značajno je kakve su metode židovskih odvjetnika, posebice kada se vidi kako je u Strackovoj knjizi detaljno analizirano sve vezano uz postupke Sikstija IV, dok se ništa ne spominje vezano uz Benedikta XIV i njegovu Bulu.

Pijo VII, 24. studenog 1805. godine, potvrdio je dekret kongregacije iz Ritesa iz 31. kolovoza, prema kojem crkva iz Saragosse ima pravo na slavljenje Dominika, ubijenog od Židova zbog njihove mržnje prema vjeri Isusa Krista. Isto tako je ovlastio crkvu u Toledu jednakom privilegijom, u slavu svetog Kristofera, dječaka razapetog od strane Židova blizu Toleda 1490. godine.

1867. godine kongregacija iz Ritesa službeno je priznala kult Lorenzina, iz Vicenze, ritualno ubijenog od strane Židova

Grgur XVI isto tako daje potporu antižidovskim optužbama, kada je pružio čast Gougenot des Mousseauxu učinivši ga Vitezom reda svetog Gregora Velikog, kao nagradu za pisanje knjige "Le Juif, le Judaisme et la Judaisation des Peuples Chretiens, u kojoj Mousseaux posvećuje poglavlje optuženim Židovima za ritualna ubojstva kršćana kojima je isisana sva krv.

Pijo IX odbija primiti Židova Motefiorea kada se ovaj vraćao iz svog posjeta Egiptu i Konstantinopolu, gdje je podmitio Sultana te potkralja kako bi omogućili Židovima iz Damaska da se izvuku nekažnjenima zbog optužbi za ritualna ubojstva oca Thomasa i njegova pomoćnika, potvrđujući time sramotne židovske postupke koji su potpuno opisani u biografiji Mosesa Montefiorea. Time se pokazuje da je Pijo bio upoznat sa situacijom, a uz to i sam je imao židovske krvi.

Papa Leo XIII se složio sa navodim Edourada Drumonta, autora "La France, Juive", koji je optužio Židove za ritualna ubojstva. Referenca: "Židovska Enciklopedija, 1905. godina, Vol. X, str. 127.)

Da se rezimira, Pape koji nisu vjerovali u optužbe za ritualna ubojstva, izuzev Klementa XIII, bili su oni koji su živjeli nerasvijetljenim vremenima, dok su sve Pape iz kasnijih razdoblja vrlo jasno dokazali da imaju suprotna mišljenja od njih. Čitatelju zato nudimo činjenice da ih prouči, te na temelju toga donese svoj sud.

Stoga treba zapamtiti da su ostali mučenici, žrtve židovskih ritualnih ubojstava, glorificirani na mnogim mjestima, kao sveci, no bez papinskog dopuštenja, no nigdje nije zabilježeno da su se Pape tomu protivile, izuzev Sikstija IV, čiji su postupci, kako je spomenuto, bili isključivo disciplinske prirode, te koji je posebice potvrdio postojanje ritualnih ubojstava u slučajevima koji su dokazani. Neki od lokalnih "svetaca" odnosno mučenika bili su St. William iz Norwicha(1144.), St.

Richard od Pontoisea(1179.), St. Hugh iz Lincolna(1255.), St. Werner iz Oberwesela (1286.) i St. Rudolph iz Berna(1287.). U svakom od tih slučajeva očigledno je da je kult u potpunosti prihvaćen od strane crkvenih vlasti u spomenutim mjestima.

Oni koji poriču "Krvnu optužbu", kao iskrivljenu izmišljotinu za svrhu optuživanja i zatvaranja Židova, moraju u isto vrijeme i poreći odluke nekih od najviših autoriteta katoličke crkve, poput ljudi za koje je znano da povrh svega imaju savršene osobnosti, poput Williama Turbea, biskupa Norwicha, kao engleskog primjera.

Kada čitatelj analizira detalje slučajeva koje sam iznio u knjizi, shvatit će da su crkveni sudovi procesuirali mnoge od njih; drugim riječima, Židovi su bili suđeni od strane postojećih crkvenih autoriteta.

Mnogi od najranijih spomena koje imamo za ritualna ubojstva, dolaze iz pera katoličkih povjesničara, poput Bollandista, tijela belgijskih Jezuita.

Otac Creagh, javno je optužio Židove za prakticiranje ritualnih ubojstava, 11. siječnja 1904., u govoru u Limericku. Referenca: "Židovska Enciklopedija, god .1904., Vol VIII, str. 89.)

Možda bi bilo najbolje da ovo poglavlje završim za navođenjem imena dvanaestorice porotnika, koji su istražili, procesuirali, i presudili Židovima u slučaju ritualnog ubojstva u La Guardiji kraj Toleda, skupa sa njihovim kvalifikacijama: 1) Juan de Santispiritus, profesor hebrejskog, Salamanca sveučilište, 2) Diego de Bretonia, profesor crkvene književnosti, 3) Antonio de la Pena, profesor crkvene književnosti, 4) Dr. Anton Rodriguez Carnejo, profesor kanonskog prava, 5) Dr. Diego de Brugos, profesor civilnog prava, 6) Dr. Juan de Covillas, profesor kanonskog prava, 7) Sebastian de Hueta, 8) Alvaro de Sant Esteyan, poslanik kraljice Izabele za Avilu, 9) Ruy Garcia Manso, zamjenik biskupa Talavere, 10) Rodrigo Vela, nadležni franjevačkog samostana u Avili, 11) Dr. Tristan, kanonik iz Avile, 12) Juna de Saint Estevan.

S obzirom na pronalazak tih ljudi, i njihova stajališta, zbilja se imamo svako pravo na njih osloniti?

XVI POGLAVLJE STAVOVI PROTESTANTSKE CRKVE

 Ovo se poglavlje može sažeti vrlo brzo. Protestantska crkva se, kako se čini, svrstala na stranu židovstva, ako se tako može prosuditi iz političkih stavova izraženih od strane naših nadbiskupa, i većine biskupa. Ti pogledi su nevjerojatno slični onima koje imaju masoni, te su gotovo jednako opasni.

Svejedno, postojalo je vrijeme kada su protestanti bili protestanti, bez utjecaja masonstva ili moćne propagande čiji je izvor židovski novac.

Čini se da je Martin Luther imao nagovještaj istinske prirode Židova kad je rekao: "Kako Židovi vole Esterinu knjigu, koja tako pristaje njihovoj krvoždernosti, osvetoljubivosti i apetitom za ubijanjem? Sunce nikada nije obasjalo tako krvožderne i osvetoljubive ljude, koji sebe smatraju izabranim narodom, tako da mogu ubijati i daviti bezbožnike po njihovom poimanju? (Iz Erlangenovog izdanja Lutherovih "Razgovora za stolom", Vol XXXII, str. 120.)

Ovo se čini kao iskrena ispovijed; ali Židov, C. Roth("Ritualna ubojstva i Židovi), navodi da je Martin Luther bio protiv "neutemeljenih kleveta" za ritualna ubojstva.

Ipak, "Židovska Enciklopedija"(1904. godina, Vol. VIII, str.213.) definitivno tvrdi ta je Luther optužio Židove za ritualna ubojstva.

U Magdebudgu 1562. godine, izrađena je protestantska povijest kršćanske crkve, nazvana "Magdeburška stoljeća"; sastavljena je od stanovitih luteranskih teologa vođenih M. Flaciusom, te je prvi puta izdana u Baselu kao "Historia Ecclesiae Christi". Ovo djelo bilježi ritualna ubojstva iz Bloisea, Pontoisea, Braisnea, Fulde, Bernea i Oberwesela.

John Foxe u svojim " Crkvenim umjetnostima i spomenicima"(1563.) kaže: " Za svaku godinu uopće, njihova (židovska) želja je bila da uzmu neko kršćansko dijete od njegovih roditelja, te ga na Veliki Petak žrtvuju zbog mržnje prema našoj vjeri". On opisuje ritualno raspeće britanske djece od strane Židova u Norwichu i Lincolnu prije protjerivanja.

Obrazovani i istaknut puritanac William Prynne, neustrašivi borac protiv zla, u njegovom " Short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England", iz 1656. godine, donosi detalje i poveznice za ritualna ubojstva u Norwichu, Gloucesteru i Bury St. Edmundsu u Engleskoj, i za one iz Bloisea, Braisnea,

Richarada "od Pariza", Fulde, Praga, Wenera iz Obrewesela, Rudolpha iz Brenem Simona iz Trenta te drugih. U prvoj knjizi na stranici 67. kaže: "Židovi... imaju faze... ponavljajući pakosti(raspeća) opet i opet... raspinjući nevinu kršćansku djecu na Veliki Petak, ili u blizini Uskrsa, na križu, na najgori mogući barbarski način, kao ismijavanje načinu na koji je naš spasitelj mučen i pokopan". Na 68. stranici navodi kako"Židovi u Parizu svake godine ukradu kršćansko dijete, ili ga se dočepaju na druge načine, te ga odvedu na tajno mjesto gdje ga na Veliki Petak, ili na sam Uskrs, u inat i kao izrugivanje Isusu Kristu i kršćanskoj religiji, razapnu na križ... i tokom ponavljanje tih gadosti često su uhvaćeni te propisno nagrađeni; odnosno po naređenju vrhovnih instanci kamenovani, ubijani, spaljeni, obješeni, izloženi nasilju mnoštva, ili pak zatvoreni ili protjerani od strane kršćanskih kraljeva, no svejedno njihova mržnja je bila prejaka, te su i dalje nastavili sa svojim opaćinama kada god bi imali priliku"

Ova Prynnaova knjiga, koja je doživjela dva izdanja, nalazi se u britanskom nacionalnom muzeju, te u Guildhallovoj knjižnici, ali je nije u upotrebi, zbog toga jer je označena od strane prodavatelja knjiga nešto što nema veliku važnost i vrijednost; u Londonskoj knjižnici nema kopije te knjige, ali zato ima židovski odgovor na nju!

Naša je nacija toliko pažljivo obrazovana snagom židovskog novca, koji je u stanju uništiti sve izvore informacija u vezi ritualnih ubojstava, da protestantska crkva u dvadesetom stoljeću vjeruje kako je sve to plod vjerskih srednjovjekovnih praznovjerja.

XVIII POGLAVLJE

OSTALI SLUČAJEVI VRIJEDNI POZORNOSTI

va knjiga nije namijenjena kao iscrpna povijest židovskih ritualnih ubojstava. U prošlim poglavljima sam opisao slučajeve koji su se dogodili prije protjerivanja Židova iz Engleske, i slučajeve koji su mi se učinili kao oni koji imaju povijesnu osnovu i za koje nema sumnje u njihovu interpretaciju kao židovska ritualna ubojstva.

U ovom poglavlju, donosim poveći broj zabilježenih slučajeva ritualnih ubojstava, koji su, po mom mišljenju, vrijedni spomena, a nisu nikada potvrđeni od službenih vlasti.

Bilo je mnogo otkrića tijela djece, za koja se mislilo da su ih Židovi ritualno ubili, a koja nisu spomenuta na ovome popisu, a budući da je Sultan iznio proglas 1840. godine u kojemu negira postojanje ritualnih ubojstava među Židovima, nije iznenađujuće da su se mnogi od ovih zločina dogodili u krajevima pod turskom vladavinom.

Slijedeći izvještaj donosi navodna ritualna ubojstva koja bi se po mome mišljenju trebala zabilježiti (n.p.-izvorno je djelo sadržavalo ilustracije, a budući da one ovdje nedostaju, poneki dijelovi mogu biti zbunjujući):

419. godine Sokrat (Hist. Eccles, knjiga VII, Vol. XVI) donosi zapis o slučaju iz Inmestara, grada u blizini Antiohije.

Sirijski Posidonus (135.-51. g. pr. Kr.) i grčki Apolon Molon iz prvog stoljeća, te Apion, izvijestili su da je postojao židovski običaj žrtvovanja posebice grčkih dječaka, posebno odabranih za ovu priliku. Vjerojatni razlog zbog kojeg su ritualna ubojstva pripisivana kršćanina jest taj što su u ranim godinama, u samim počecima kršćanstva, mnogi od njih bili židovskog podrijetla.

1285. godina, München, Bavarska; prikazano u "Bavaria Sancta"

1270. godina, Wissembourg; Monniot citira na stranici 148. svoga djela "Le Crime Rituel chez les Juifs" pismo naslovljeno 19. studenog 1913. godine, poslano iz pregrađa, u kojemu su detalji ovoga slučaja preneseni od židovskog povjesničara Hertzoga, koji kaže kako se grobnice žrtava nalaze već mnogo godina u crkvama.

1283. Majence

1303. Weissensee(Thuringia)

1305. Prag; Rulja je uzela zakon u svoje ruke u slučaju protiv navodnog raspeća kršćanina.

1331. Lieberlingen; Dječije tijelo je nađeno u potoku sa ranama koje navode na žrtvovanje od strane Židova. Suci su spalili određeni broj Židova zbog ovoga.

1345. München; ilustracija u "Bavaria Sancta"

1347. Cologne; nož za žrtvovanje u ovom slučaju je sačuvan u crkvi svetog Sigberta.

1401. Diessenhofen

1407. Krakov; poljski svećenik Budek optužio Židove za ubojstvo dječaka na Uskrs

1429. Ravensbourg

1435. Palma

1470. Endigen, Baden; Židovi spaljeni zbog ritualnog ubojstva od prije osam godina četvorice kršćana.

1529. Posing, Mađarska; Dijete ubijeno zbog svoje krvi. Mnogi Židovi su spaljeni poslije priznanja na koji su način mučili dijete.

1598. Podolia; Suđeno i presuđeno Židovima, nakon što je rabin priznao ubojstvo četverogodišnjeg Alberta, te zbog vađenja dječakove krvi.

1763. Orcuta, Mađarska; dječak pronađen mrtav, prekriven sa ranama koje navode na ritualno ubojstvo.

1764. Tasnad, Mađarska; Židovi optuženi za ubojstvo i vađenje krvi dječaku, zbog svjedočenja petogodišnjeg sina jednog od njih. Optuženi su primili kraljevsko pomilovanje.

1797. Galatz, Rumunjska; U ovo vrijeme "optužba za ritualno ubojstvo postala je epidemija" (Židovska Enciklopedija, 1905. godina, Vol. X, str. 513.)

1812. Corfu; Židovi su optuženi zbog ubojstva kršćanskog djeteta. Monniot ("Le Crime Rituel chez les Juifs) kaže da su otočki zapisi zabilježili ovaj slučaj.

1847. Mount Lebanon; spomenuo sir Richard Burton u "Židov, ciganin i Islam" 1898. godine, na stranici 128.

1935. Afganistan; novine bijelih rusa "Nasch Put" iz Harbina, 7. listopada bilježe slučaj u Afganistanu gdje je muslimansko dijete opljačkano i do smrti izbodeno od strane Židova, sud je potvrdio da je riječ o ritualnom ubojstvu.

Vrijedi spomenuti da postoje još mnogi slučajevi optužaba za ritualna ubojstva, a koji nisu spomenuti u ovoj knjizi, isključivo zbog toga što nisam mogao doći u posjed više detalja vezanih uz njih.

XVIII POGLAVLJE DVA BOLESNA DOGAĐAJA

Godina 1839.. Krvna pošiljka. Za vrijeme suđenja za ritualno ubojstvo u Damasku, francuski konzul, grof Ratti.-Menton, čija su energija i odlučnost iznijeli ovaj slučaj na svijetlo dana, dobio je pismo od grofa de Suzannta u koem je stajalo: "Prije godinu dana na carinu je stigla jedna kutija koja je pripadala stanovtium Židovu. Kada je zatraženo da se ova kutija otvori, ovaj Židov je to odbio i ponudio prvo 100, zatim 200, pa 300, pa 1000 i na kraju 10.000 pijestara (2.500 franaka). Carinski službenik nije popustio, i kutija je otvorena, da bi u njoj bila otkrivena boca sa krvlju. Kada je Židov pitan da ovo objasni, on je rekao da njegov narod ima običaj da sačuva krv svojih Velikih Rabina ili drugih važnih ljudi. Dopušteno mu je da prođe, i on je otišao za Jeruzalem".

Grof Ratti-Menton je onda potražio šefa te carinarnice, ali je saznao da je on umro! Njegov nasljednik, koji je radio sa spomenutim carinikom, samo se mutno sjećao ovoga slučaja; ipak je potvrdio da je u spomenutoj kutiji bilo nekoliko boca crvene tekućine i da misli da je Židov koji je sa njom došao na carinu bio Aaron Stambouli iz Damaska, koji mu je rekao da je ta supstanca bila efikasan lijek.

Brza smrt šefa carinarnice nije slučajna; svjedocima židovskih zločina slijedi iznenadna smrt. Čitatelja će možda više zaprepatiti činjenica da je Aaron Stambouli bio jedan od ljudi za koje je kasnije utvrđeno da su krivi i koji su osuđeni za ritualno ubojstvo oca Thomasa u Damasku!

1888. godina. Breslau, Njemačka. 21. srpnja, Max Bernstein, 24 godine, učenik talmudskog koledža, sreo je osmogodišnjeg kršćanskog dječaka, Severina Hackea, donio mu neke slatkiše i odveo ga do svoje kuće. Tu je skinuo dječaku odjeću i nožem napravio posjekotine na određenom dijelu dječakovog tijela, da bi krv koja je kapala iz posjekotina skupio na komadiću upijajućeg papira.

Kada se dječak, naravno, uplašio, Židov mu je rekao da nema potrebe da se boji, budući da on samo želi malo krvi.

Dječak je otišao kući i ništa nije rekao o ovome; ipak, njegov otac je vidio ožiljke, ispitao ga i istina je izišla na vidjelo.

Bernstein je uhićen, i tužitelj je, budući da je spriječio manevar tima obrane koji je tražio da se slučaj riješi “iza zatvorenih vrata”, utvrdio da je ovo bio ritualni slučaj uzimanja krvi koja je bila potrebna za izvođenje židovskog rituala.

Sud je, ipak, odbio ovo prihvatiti ali je osudio Bernsteina na tri mjeseca zatvora zato što je napravio posjekotine na djetetovom tijelu.

Činjenice o ovom slučaju nitko nije osporio. Židovi su, naravno, proširili glasinu da je Bernstein bio religiozni manijak. Dr Edmond Lesser iz Breslawa napisao je izvještaj o ovome sa ciljem da ga potvrdi kraljevski znanstveni skup za medicinsku profesiju. Ovaj profesor je, naravno, bio Židov. Ono što bi čitatelj ipak trebao primijetiti jest da je ovaj izvještaj predan 1890. godine, i da sam sud ni u jednom trenutku prije toga nije bio izložen takvoj “stručnoj” propagandi!

XIX POGLAVLJE

A ŠTO ĆEMO S OVIM?

Za vrijeme mojega suđenja, upitao sam jedinog svjedoka protiv mene, inspektora Kitchnera: “jeste li ste vi detektiv?”

Kitchener: “Da”.

Leese: “Postoje li danas neki slučajevi ubojstva djece koji se ne mogu riješiti?”

Kitchener: “Da”.

Leese: “Jeste li kada pomislili da bi neki od ovih slučajeva mogli biti židovska ritualna ubojstva?”

Sudac: “Da je, djelovao bi bez dokaza, a na to nema pravo”.

U uvjerenju da je posao detektiva da prvo ispita slučaj, zatim da skupi dokaze, i onda da djeluje na osnovu tih dokaza, ovdje dajem neke činjenice o nedavnim događanjima za koje mi se čini da otvaraju neophodan prostor za istraživanje. U pitanju je ubojstvo u Chorltonu, zatim slučaj Lindberghove bebe, zatim i čudni događaji koji su se dogodili u Argentini

1928. godina. Chorlton, Manchester.

Učenik po imenu O'Donnell ubijen je 1. ili 2. prosinca, neposredno pred židovsku proslavu Hanuke, kada se obilježava obnova Jeruzalema od strane Makabejaca.

Grkljan je bio presječen; krv je izvučena iz tijela, koje je nađeno na nekoj osami. Značajno je da na djetetovoj odjeći i rukama nije bilo krvi. Šest metara od tijela je bila lokvica krvi. Stručnjaci koji su pregledali tijelo su naglasili da dječak nije mogao sam sebi nanijeti ovu ranu. Policijski svjedok je rekao da izgleda da je tijelo bilo vučeno kroz travu; istražni sudac je ukazao na mogućnost da je netko oprao dječakove ruke.

Policija je bila potpuno zbunjena; bilo je izvjesno da ovo nije bilo djelo bilo kakvog manijaka, već da je zločin bio unaprijed pripremljen; to je, ustvari, bio "savršen zločin". Kao rezultat ove istrage nije donesena nikakva presuda.

O ovom je slučaju izvijestio "Times", 3., 4. i 6. prosinca 1928., kao i jutarnje izdanje ovih novina od 23. veljače 1929.; također i "Manchester Evening", 6. do 13. prosinca 1928. godine.

Moj jedini komentar jest da ovo ubojstvo nije moglo biti izvedeno na mjestu gdje je tijelo nađeno, budući da dječakova odjeća i ruke nisu bili umrljani krvlju, što ukazuje na to da je dječak morao biti gol kada mu je grkljan presječen; zato je vjerojatno da je stanovita količina krvi prolivena na zemlju nekoliko metara dalje kako bi se detektivi prevarili.

Ritualna ubojstva su nekoliko puta otkrivena na osnovu činjenice da nije bilo nikakve krvi na mjestu gdje je nađen sasušeni leš.

2. Lindberghov slučaj

1. ožujka 1932. godine je nestao sin pukovnika Lindbergha. 22. ožujka je bio židovski praznik Purim. Dječakovo tijelo je nađeno 12. svibnja, prema stručnjacima, mrtvo bar dva mjeseca, i sa dvije pukotine na lubanji.

Koliko znam, nikada nije dokazano da je tijelo koje je nađeno Lindberghov sin. Točno je da je dječakova odjeća identificirana, ali je “tijelo” ustvari bilo samo kostur, i dadilja Betty Gow je izvršila “identifikaciju” samo na osnovu odjeće i “iskrenutih nožnih prstiju”. (Moramo se sjetiti da je slučaj Tisze Eszlar, izmanipuliran nalaženjem i lažnom identifikacijom tijela koje je bilo obučeno u odjeću ubijene djevojčice.)

Lindbergh, otac djeteta i američki ratni heroj, je pronašao dva Židova, Salvatorea Spitalea i Irvinga Bitza, koji su trebali biti posrednici između njega i grupe koja je trebalo znati gdje je bio Lindberghov sin. Ova grupa, “Ljubičasto društvo”, čiji su jedini članovi bili Židovi, i koju je predvodio izvjesni Fleischer, bila je predmet policijske istrage.

Na kraju je uhićen jedan Nijemac po imenu Hauptmann, i kompletni židovski tisak Amerike ga je osudio nekoliko puta i prije suđenja; na kraju je ustvari utvrđeno da je on “kriv” na osnovu dokaza koji ne bi bili dovoljni ni da se objesi pas, i Hauptmann je umro na električnoj stolici.

On je rekao da je Reilly, njegov odvjetnik, preokrenuo njegovu sudbinu sabotirajući njegovu obranu; Reilly je poludio i počinio samoubojstvo.

Hauptmann je rekao da je novac koji je tražen kao otkupnina za dijete primio jedan Židov, Isador Fisch, ali on je umro.

Gomila je ljudi ispred zatvora gdje se trebala izvršiti smrtna kazna nad Hauptmannom vikala i šalila se na onaj isti sramotni način na koji su to činile bijesne žene ispred žrtava koje su trebale biti pogubljene na giljotini u francuskoj revoluciji. U Americi se obično misli da je utvrđeno kako je krivac bio Hitler, a ne Hauptmann!

Moguće je da je Hauptmannu plaćeno da ukrade dijete, ne znajući da to neće biti obično sasvim obična otmica, i da dječak treba biti ritualno ubijen za Purim. Lindberghov otac se snažno suprotstavio uspostavljanju državnog sustava bankarskih rezervi, financiranog od strane moćnih židovskih dioničara i iznio je pred javnost nemoralno cirkularno pismo američke bankarske asocijacije koja naređuje bankama-članicama da izazovu pad cijena “dovodeći do nestašice novca kod vaših klijenata”.

Postoji mišljenje da je ovo moglo dovesti do izbora poznate žrtve – nevinog sina velečasnog Lindbergha.

1937. godina. Argentina.

Londonski “Sunday Pictorial” je izvijestio da je zbog ritualnih namjera ubijen dvogodišnji Eugenio Iraola. Uhićeno je osam ljudi, uključujući i Ganceda Silvu.

Slijedeće (i posljednje) što smo čuli o ovom eje došlo od “London Evening Newsa” 24. ožujka, gdje se jednostavno kaže: “Dok je čekao suđenje zbog otmice, Gancedo se objesio u svojoj ćeliji u Doloresu, u Buenos Airesu”. Ovime se stvari, naravno, pojednostavljaju. Uzmimo u obzir to da je čovjek sa sugestivnim imenom Silva već bio mrtav, zajedno sa svim što je znao!

XX POGLAVLJE NEBITNA RAZMATRANJA

Pišem ovo poglavlje nastojeći istražiti i objasniti taj čudan obrazac ponašanja koji je usvojen od strane ljudi koji nisu Židovi, koji su često utjecajni ljudi, i koji žure zaštititi Židove, ne samo od optužbe za ritualno ubojstvo, već i od optužbi za druge aktivnosti koje su neprijateljske prirode prema Zapadnoj Civilizaciji.

Pogledajte protestno pismo koje su potpisali nadbiskupi, biskupi, lordovi, suci, novinski urednici i profesori, poslano “Timesu” zbog “obnove” krvne optužbe, podignute protiv jednog kijeuskog Židova 1911.-1913. godine. Primijetite da je suđenje optuženog tada još bilo u toku. Razmislite o tome da nitko od potpisnika ovog pisma ne bi smatrao pogodnim to da se u toku suđenja u jednoj stranoj zemlji intervenira u korist bilo koga tko nije Britanac. A oni su to ipak učinili za jednog Židova. Zašto?

Evo još jednog primjera: gospodin Hal Richardson na 216.-217. strani svoje knjige “Od Citya do Fleet Streeta” (“S.Paul & Co.”, 1927. god.) piše o ubojstvima Jacka Trbosjeka, pa kaže:

“Teško je povjerovati da je policija Metropole imala ključ identifikacije ubojice u svojim rukama i namjerno ga odbacila po osobnom naređenju tadašnjeg zapovjednika policije, gospodina. Warrena, koji je ovako djelovao

u uvjerenju da bi moglo doći do antisemitskih nereda ako bi se omogućilo da na zidovima oстане izvjesni osuđujući natpis.”

Pišući o ubojici, on dalje kaže: “Neki hir ga je naveo da na zidu napiše ovu rečenicu: ‘Židovi nisu nizašto krivi’.

“Nikada nisam čuo da je ovaj natpis zabilježen na nekoj fotografiji, i kada je za to saznala gradska policija, oni su bili zaprepašteni saznanjem da su njihove kolege iz ‘policije Metropole’ obrisale ono što je moglo biti slučajan, ali važan dokaz za to kojoj je klasi ubojica pripadao.”

Ne tvrdim da su ubojstva Jacka Trbosjeka bila ritualna, ali čini se da gore navedeno potvrđuje da je ubojica Židov. Ipak, ovaj ključ za rješenje problema je nestao i ubojica je ostao na slobodi. Iz kojeg razloga bi tako važan dokaz bio ignoriran, i interesi cijele zajednice žrtvovani u korist jednog Židova?

Ono što je značajno je da je gospodin Warren bio ne samo veliki masonski majstor za svoj okrug u periodu od 1891.–1895. godine, već i osnivač prve lože posvećene istraživanjima – “Quatuor Coronati”.

Je li je to nekakva vrsta masovne hipnoze koja se primjenjuje na ljudima koji su već svjesno ili nesvjesno prihvatili izvjestan oblik mentalnog ili duhovnog služenja židovskim aktivnostima? Je li je u pitanju kabalistički utjecaj?

Ne mogu dati odgovor na ovo pitanje, ali ne nalazim drugačije objašnjenje za sve ove optužbe toliko velikog broja britanskih osoba od autoriteta usmjerenih protiv onih koji imaju hrabrosti da istupe naprijed i izraze svoje uvjerenje da su Židovi odgovorni za ritualno ubijanje kršćana. Znam da ću biti izložen dugotrajnoj oluji uvreda i kleveta, za koje neću imati odgovora izuzev ove knjige. Mogu samo upitati one koji se osjećaju pozvanima da budu dio protiv kampanje, koja je krivo nazvana antismetizimom, da stanu i priupitaju se jesu li zbilja umno slobodni, ili su nesvjesno dirigitirani od strane nametnutih pravila koje su usvojili u svojoj mladosti pod tehnikama Starog zavjeta, a u zrelosti od Masonskog utjecaja, ili od židovskih knjiga?